

BOGLIARKA

Návrh heraldických a vexilologických symbolov obce

Vypracované pre Obecný úrad Bogliarka

Košice, máj 2022

Pridelenie symbolov patrí nepochybne k historickým medzníkom v existencii obce. Jej obyvatelia, žijúci rodáci ich vnímajú a treba dúfať, že aj budúce generácie ich budú vnímať ako identifikačné znaky, ktoré sú jedinečné a okrem ich zrakom vnímateľných znakov majú aj hodnotu, ktorá sa dá vnímať len srdcom.

Erb, pečať a vlajka tvoria trojicu základných symbolov obce. Na tvorbu každého z nich sa vzťahujú osobitné heraldické (náuka o erboch), vexilologické (náuka o vlajkách) a sigilografické (náuka o pečatiach) zákonitosti, pravidlá a zvyklosti.

Od obecnej pečate možno odvodiť okrúhle pečiatky obce. Ich pečatné pole sa nelíši od obecnej pečate, no kruhopolis sa mení podľa toho, či ide o pečiatku starostu, obecného zastupiteľstva alebo obecného úradu.

V roku 2022 sa obec rozhodla spracovať návrh erbu obce. Pri pátraní po najstaršej zachovanej obecnej pečate sa objavilo pečatidlo s kompletným pluhom (koliesko, čerieslo, lemeš a rukováte). Pluh ako symbol obce používa viacero obcí v bardejovskom okrese (Šiba, Gerlachov, Ortuťová) ale aj v slovenskej komunálnej heraldike (Rovné, Sucháň, Pokrývač) a preto sa muselo pristúpiť k ozvláštneniu obecného znaku. Osemhrotá hviezda nepostačuje ako rozlišovacie znamenie (obec Čukalovce, okres Snina). Obyvatelia obce Bogliarka vedia že názov obce v maďarskom slove „boglárka“ v preklade do slovenčiny znamená „iskerník“. Záružlie močiarnie z čeľade iskerníkovitých sa vyskytuje vo veľkom rozsahu v chotári obce, najmä v blízkosti potoka Slatvinec. Záružlie – iskerník sa preto zakomponoval aj do návrhu nového erbu tejto malej šarišskej obce. Na Slovensku by to bol prvý erb s takýmto kvetom. V západoeurópskej heraldike sa jedná o častý motív najmä v Nemecku (Wakendorf, Fensdorf) a Francúzsku (Moosch). Pridaním kvetu záružlia sa čiastočne bude jednať o hovoriaci erb ako aj rozlišovací prvok pri erboch s pluhom.

Bogliarka ako obec by mohla mať „hovoriaci“ erb, ktorý je však hovoriacim iba pri maďarskom názve (boglárka = iskerník) a vo vzťahu k jej slovenskému menu tento charakter stráca. Takto vlastne prerušuje súvislosť motívu záružlia z rodu iskerníkovitých v erbovom znamení so samotnou obcou.

Stručná história obce Bogliarka

Obec vznikla v 15. storočí. Obec je doložená z roku 1454 ako Bewgler, Boglarka (1786), Boglárka (1920), Bogliarka 1927; maď. Boglárka, Boglyárka.

Patrila panstvu Hertník, v 17. storočí Rozgonyiovcom, v 19. storočí Anhaltovi. Obyvatelia sa živili poľnohospodárstvom, chovom oviec a kôz, drevorubačstvom, tkáčstvom, pálením dreveného uhlia a popola pre výrobu potaše v Lukove. V roku 1787 mala obec 25 domov a 225 obyvateľov, v roku 1828 mala 60 domov a 441 obyvateľov.¹

Pečať obce Bogliarka

Bogliarka vznikla na začiatku 15. storočia na nemeckom práve ju založili magnáti z Perína, noví majitelia Šarišského hrádku. Prvá písomná správa o osade je z roku 1430. Obcou sa stala asi na začiatku 16. storočia, keď ju dosídlilo valaské obyvateľstvo. Ešte aj v 16. storočí patrila Hrádku. V 17. storočí tu mali majetky šľachtici z Rozhanoviec, v 19. storočí patrila Anhaltovi.

V pečatidle obce z prelomu 18. a 19. storočia je vyrytý na pažiť postavený pluh a nad ním hviezdička. Kruhový opis pečatidla v minuskule znie: „Possessio Boglarka“, v spodnej časti preložené dve vetvičky. Jeho odtlačok sa nachádza na dokumente z roku 1868 v Ústrednom archíve geodézie a kartografie v Bratislave, operáty Šarišská župa č. 34.²

Pán Mgr. Jozef Petrovič vo svojej diplomovej práci z roku 1978 s názvom „Pečate miest a obcí Šarišskej župy“ na strane č. 30 stručne opísal pečať obce Bogliarka (Boglárka), okres Bardejov: *V pečatnom poli je pluh. Odtlačok pečatidla pre nejasnosť nemožno datovať. Je na písomnosti z 25. marca 1851. Kruhový opis: nečitateľný. Priemer pečate 27 mm.*³

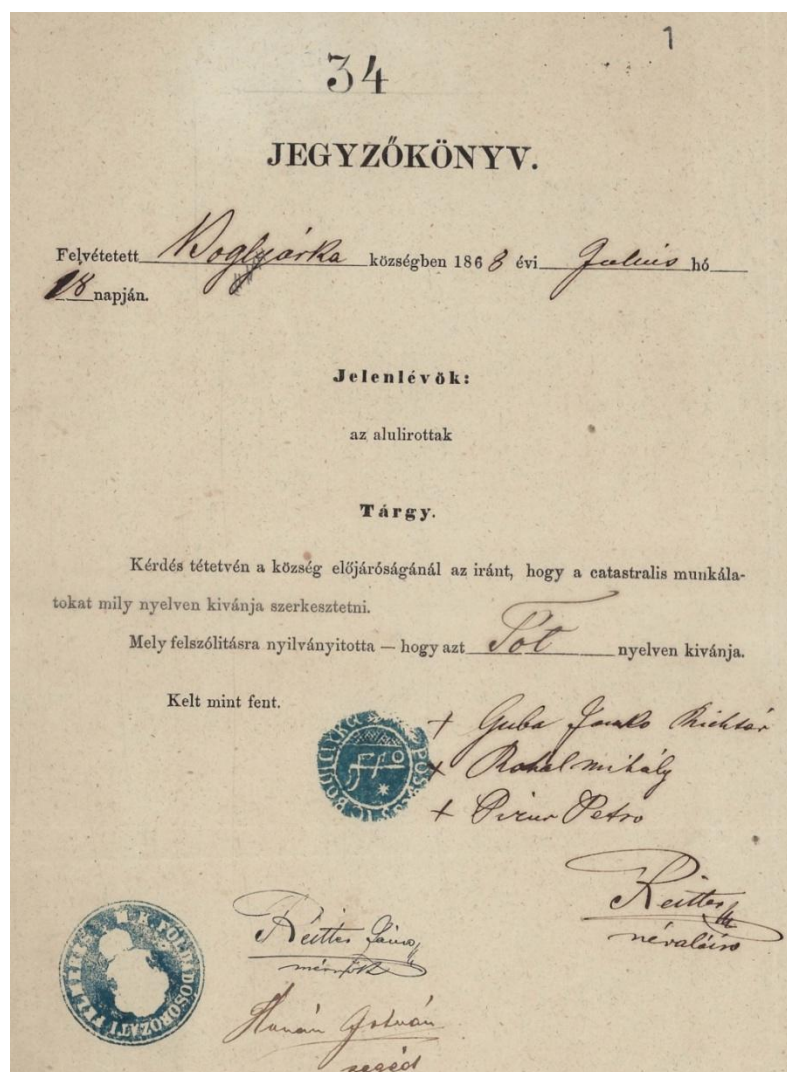
¹ Kol.: Vlastivedný slovník obcí Slovenska I., 1977, s. 175.

² Novák, J.: Pečate miest a obcí na Slovensku. I. zväzok. A – M. Bratislava 2008, s. 86.

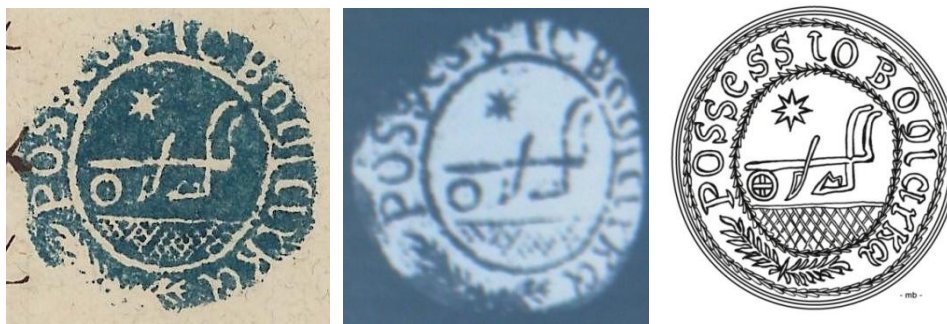
Protokol o jazyku vyhotovenia písomného operátu k. ú. Bogliarka, Šariš 34, 1868.

³ ŠOBA Prešov. Šarišská župa, rôzne, f. 88, XVIII, (1851 – 52).

Protokol o jazyku vyhotovenia písomného operátu k.ú. Bogliarka, Ša 34, 1868:

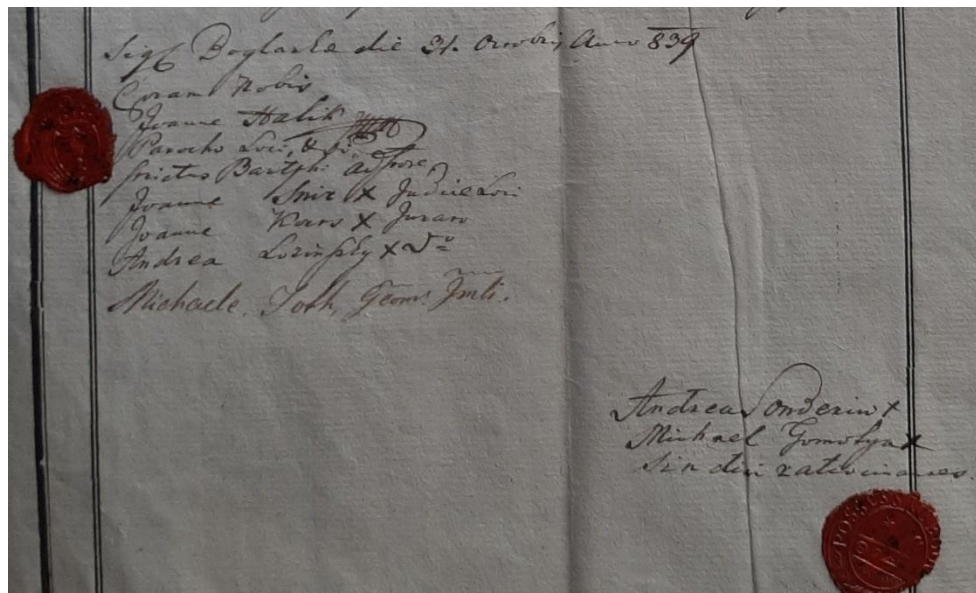
Zápisnica č. 34 prijatá 18. júla 1868 v ktorej predstaveným obce bola položená otázka, v akom jazyku majú byť vykonané katastrálne práce. Odpoveďou bola: v slovenskom. Richtárom bol Ján Guba, prisažní Michal Rohal a Peter Pizúr (?). Podpísané inžinierom Jánom Reitterom a jeho pomocníkom Štefanom Hunárom.

Atramentový odťahok, negatív a kresba pečate obce Bogliarka.

Mgr. Marcel Bodnár: Návrh symbolov obce Bogliarka.

V Arcibiskupskom gréckokatolíckom archíve v Prešove vo fonde Výročných účtov dištriktov, Bardejovského dištriktu z rokov 1835 – 1844 pod inventarizačným číslom 722, číslo krabice 3 na listine s dátáciou 31.10.1839 sa nachádza odtlačok obecného typára do červeného vosku.

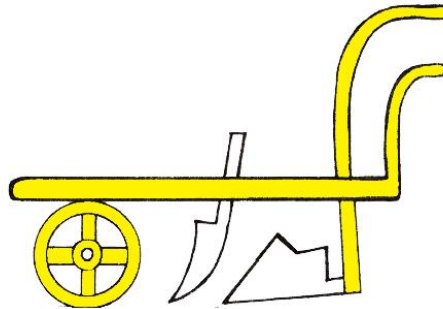
V pravom dolnom rohu dokumentu sa nad obecnou pečaťou nachádzajú dve mená „účtovníkov“ : Andrej Onderin a Michal Gomolya. Obaja sa nevedeli podpísať.

Stručné vysvetlenie symbolov erbu obce Bogliarka

Pluh

(lat.: aratrum, dentale; angl.: pflough, plough coulter; fr.: charrue, soc de charrue; nem.: Pflug, Pflugschar)

Odpradáva predstava je jeden z najdôležitejších poľnohospodárskych strojov, ktoré v premenách času zaznamenal istý vývoj od primitívneho oradla až po moderného pomocníka v poľnohospodárstve.

V znakoch sa možno stretnúť s vypoďobením celého pluhu, a to niekedy aj s použitím perspektívy, alebo s jeho najpodstatnejšími súčasťami, ktorými sú radlica a plužné krojidlo. Zaostrená kovová radlica, ktorá bola pripevnená k spodnej časti telesa pluhu (stĺpici), slúžila k odkrajovaniu a odklopovaniu pôdy na jednu stranu brázdy. Nutné podotknúť, že v blazónoch je nesprávne používaný výraz pluh aj pre pomenovanie samotnej radlice. Plužné krojidlo predstavovalo nožovitý hrot, ktorým bola vo zvislom smere ukrojovaná pôda pred radlicou pluhu. Pluh alebo jeho súčasť nepoukazujú v štítoch len na poľnohospodársku činnosť v obecnom zmysle, ale symbolizujú predovšetkým pracovitosť a usilovnosť.⁴

Na znakoch je najčastejšie znázorňovaný zjednodušene v podobe svojej železnej časti, radlice. Pluh symbolizuje pracovitosť a usilovnosť. Je znamením neúnavnej ťažkej práce kolonistov, ktorí zakládali nové polia tým, že vypaľovali (ždiarili) les. Krojidlo je druh plužného hrotu používaný do konca 18. storočia.

Pluh je mierový symbol roľníctva, ktorý nahradil starší kôl na rytie alebo sadenie. V Biblii sa uvádza, že národy „prekujú svoje meče na pluhové radlice ...“ (Iz 2,4). Radlo, ktoré rozrýva vrchnú vrstvu zeme, ale neobracia hrudy, je typologicky staršie ako dnešná radlica.⁵

⁴ Pohanka, C.H.: Heraldika v souvislostech. Praha, 2012, s. 174 – 175.

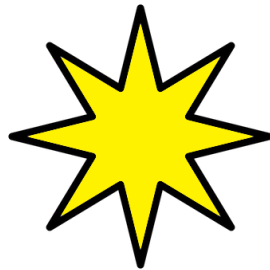
⁵ Mysliveček, M.: Panoptikum symbolů, značek a znamení. Praha 2001, s. 193.

Podľa legendy ťahali anjeli pluh sedliaka (sv. Izidora), ktorý nebol ochotný orať pre svojich pánov počas bohoslužieb. Iní svätci na znak svojej nadvlády nad prírodou zapriahli do pluhu kuriózne záprahy (sv. Gentius vola a vlka, sv. Kontigern vlka a jeleňa, sv. Jakub z Tarentaise medvede).⁶

Pluh je symbolom poľnohospodárskej, ale aj inej pokojnej práce. Pluhová radlica je v biblickom význame symbolom mieru, ako pripomína verš: „On bude súdiť medzi národmi a naprávať mnohé kmene, takže si z mečov ukujú radlice, zo svojich kopijí vinárske nože, národ proti národu nepozdvihne meč a už sa nebudú cvičiť v boji“ (Iz 2, 4). Často je zastúpený iba kovovými časťami - čerieslom (krojidlom) a lemešom (radlicou). Jedna z najčastejších heraldických figúr obecnej heraldiky na Slovensku.⁷

Hviezda

(lat.: aster, stella; fr.: Étoile; nem.: Stern; angl.: star, estoile)

Obecná neživotná figúra, ktorá sa v heraldike zásadne kreslí šesťhrotá a tento počet sa neblazonuje. Pokiaľ má iný počet hrotov, je nutné ju v popise uviesť (osemhrotá). Hviezda pôvodne bezpochyby symboliovala hviezdu betlehenskú.⁸

Zvestuje šťastie, zdravie, nový život. Vyžaruje slávu a dobré skutky. Patrí k najpoužívanejším symbolom. Tiež Kristus je označovaný ako „jasná hviezda ranná“.

Hviezdy sú nebeské telesá osvetľujúce nočnú oblohu, ktoré sa na základe ich zdánlivej dráhy okolo Polárky považujú za symboly kozmického poriadku a zároveň za symboly „svetla zhora, z vyšších sfér“.⁹

⁶ Biedermann, H.: Lexikón symbolov. Bratislava 1992, s. 233.

⁷ Vrtel, L.: Heraldické symboly, čiže prebohato ilustrovaná príručka na rozpoznávanie skrytých významov erbových znamení, a tiež poučujúca o spôsoboch heraldického vyjadrovania rozličných cností v erboch. Bratislava 2014, s. 119.

⁸ Buben, M.: Encyklopedie heraldiky. Světská a církevní titulatura a reálie. Libri, Praha, s. 163.

⁹ Mysliveček, M.: Panoptikum symbolů, značek a znamení. Praha 2001, s. 79.

Ježiša Krista symbolizuje „jasná hviezda ranná“ (Zjav 22,16). Známa je betlehémska hviezda, zväčša s ôsmymi lúčmi, ktorá priviedla k jasliam troch mudrcov (kráľov) z Východu.¹⁰

Hviezda ako svetlo v tme je symbolom nádeje. Od nepamäti je aj symbolom času. Zornička sprevádza súmrak a úsvit, ale aj preto, že v starých civilizáciách sa podľa východu určitej hviezdy počítal začiatok nového roka. Hviezdy ukazovali aj smer, najmä Polárka, ktorá pre hvezdárov, ale aj pútnikov a najmä námorníkov predstavovala neoceniteľnú pomocníčku na stanovenie a kontrolu správneho smeru a plavby. Hviezdy boli tiež symbolom početnosti a v staroveku sa zvykol najmä veľký počet potomstva prirovnávať k počtu hviezd. Symbolika hviezdy závisela predovšetkým od počtu jej ramien a v tom sa vlastne kryje so symbolikou čísel. Napokon, ľudia verili, že hviezdy vplývali na osud človeka podľa toho, či sa narodil „pod šťastnou hviezdou“. Heraldickú hviezdu tvoria cípy, ktoré majú byť vždy ostré. Cípy môžu byť najmenej tri, najvyšší počet sa uvádza šesť. V strednej Európe má štandardná hviezda šesť cípov, v západnej Európe päť. Hviezda má jedným cípom smerovať nahor.¹¹

Betlehémska hviezda „Hviezda na východe“ (Matúš 2,2), ktorá mudrcov dovedla do Betlehema, sa zvyčajne znázorňuje nad stajňou, v ktorej ležal novonarodený Ježiš. Najčastejšie je to deväť – alebo osemcípa hviezda, predstavujúca Venušu alebo Zorničku.¹²

Osem (lat.: octo; angl.: eight; fr.: huit; nem.: acht)

Číslo osem je symbolom rovnováhy, no súvisí aj so symbolikou štvorky, keďže je jej zdvojením. Znakom štvorky je kríž, ukazujúci na štyri hlavné svetové strany – sever, juh, východ, západ. Ak však doplníme doplnkové smery severozápad, severovýchod, juhozápad a juhovýchod, dostaneme známu osemramennú veternú ružicu. Je symbolom priestoru a orientácie v ňom. Osmička je symbolom prvého dňa nového týždňa, a preto sa stala aj symbolom nového začiatku, novej práce, tvorivosti a rozumu.¹³

¹⁰ Biedermann, H.: Lexikón symbolov. Bratislava 1992, s. 233.

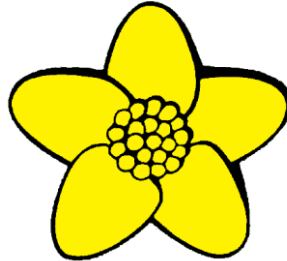
¹¹ Vrtel, L.: Heraldické symboly, čiže prebohato ilustrovaná príručka na rozpoznávanie skrytých významov erbových znamení, a tiež poučujúca o spôsoboch heraldického vyjadrovania rozličných cností v erboch. Bratislava 2014, s. 50 - 51.

¹² Gibson, C.: Abeceda symbolov. Kurz čítania symbolov v umení. Bratislava: Slovart, 2010, s. 180 – 181.

¹³ Vrtel, L.: Heraldické symboly, čiže prebohato ilustrovaná príručka na rozpoznávanie skrytých významov erbových znamení, a tiež poučujúca o spôsoboch heraldického vyjadrovania rozličných cností v erboch. Bratislava 2014, s. 109.

Záružlie močiarné

(lat.: *Caltha palustris*; fr.: populage des marais; angl.: marsh-marigold; nem.: Sumpfdotterblume; čes.: Blatouch bahenní)

Popri ruži a ľalii sa v heraldike vyskytuje celý rad iných kvetov. Vždy to majú byť všeobecne známe, aj laikovi pochopiteľné zobrazenie, a malo by ísť o kvety, ktoré sú symbolmi.¹⁴ Kvet záružlia z čeľade iskerníkovitých je sýtožltý, má päť lupeňov vajcovitého tvaru. Kvetý sú lesklé žlté, päťčlenné, koruna chýba, kalich je petaloidný (napodobňuje korunu). Kvetý vyrastajú na stonke jednotlivu, sú pravidelné, päťpočetné, žltkovožlté a lesklé. Kvitne skoro na jar až do augusta. Patrí medzi rastliny kvitnúce skoro na jar. Je veľmi hojnou vlhkomilnou rastlinou. Záružlie močiarné je nektarodárnou aj peľodárnou rastlinou.

Názov obce Bogliarka v maďarskom jazyku „Boglárka“ znamená iskerník (lat. *Ranunculus*). Záružlie močiarné sa vyskytuje vo vlhkom prostredí ako močiare, potoky a mokré lúky aké sa nachádzajú v chotári obce Bogliarka. Cez obec preteká potok Slatvinec, ktorého názov korení v slove „slatina, slatvina“ čo je močaristá plocha, barinaté miesto, rašelinisko, zamokrená lúka.

Záružlie má krikl'avožltý kvet spojený s tajuplnými legendami. Na Slovensku sa väčšinou vyskytuje v okolí potokov, riek, na lúkach a pasienkoch. Kvet je znakom čistoty, poriadku, ale aj inteligencie. Kvet v heraldike je symbolom životnej sily, radosti zo života, konca zimy a víťazstva života nad smrťou.

Pridaním kvetu záružlia by sa erb obce Bogliarka výtvarne odlišil od iných slovenských obecných erbov s pluhom.

I keď má každý kvet svoju osobitnú symboliku, môžeme azda o všetkých povedať, že sú vcelku symbolom krásy. Kvet je známy aj ako symbol rastu a plnosti života, je symbolom harmónie a dokonalosti. Známa je aj takzvaná reč

¹⁴ Vrtel, L.: Heraldická terminológia. Martin 2009, s. 277.

kvetov, symbolika, ktorá sa kvetom priznáva. Pravidlá reči kvetov nemajú všeobecnú platnosť a svoju úlohu pri nich hrá aj symbolika farieb a čísel. V heraldike má byť pravidlom zobrazovať určité kvety, ktoré v sebe nesú konkrétnu symboliku. Ak sa v erbe stretne s iným kvetom, je vhodné ho blazonovať, napr. ako zvončekovitý, tulipánovitý a pod.¹⁵

Zo záružlia boli vyšľachtené okrasné odrody určené na pestovanie v záhradkách. Sú napríklad plnokveté odrody alebo s kvetmi zafarbenými do oranžova. Vysádzajú sa do tzv. bahenných zón okrasných záhradných jazierok. Vyžadujú veľa vody.

Rastlina je mierne jedovatá, preto sa jej bylinožravce vyhýbajú. V minulosti sa záružlie močiarné používalo v ľudovom liečiteľstve ako preháňadlo a močopudný prostriedok. Dnes sa využíva len obmedzene a to v homeopatických prípravkoch. Obsahuje toxín protoanemonín, pri kontakte s kožou a sliznicami môže spôsobiť na mieste kontaktu svrbenie a tvorbu vyrážok a pľuzgierov. Pri požití spôsobuje nevoľnosť, zvracanie, paralýzu až akútny zápal pečene. Mladšie rastliny alebo mladšie časti rastlín obsahujú pravdepodobne menej toxických látok a aj zahrievaním sa tieto látky štiepia. Zaujímavosťou je, že šťava z kvetov sa kedysi používala na farbenie masla.¹⁶

Záružlie sa hojne vyskytuje všade tam, kde má vhodné podmienky a znehodnocuje trávu vlhkých lúk, dobytok ho zvyčajne nežerie. Niektoré jeho plnokveté odrody sa pestujú v záhradkách na ozdobu.

Mladé listy sa používali na prípravu šalátov a mladé púčiky sa tiež používali na konzumáciu, zavarené v slanej vode nahrádzali pochúťku Stredomoria – kapary. Dnes sa rastlina používa v homeopatii, účinky sú močopudné a rastlina pomáha vyprázdňovaniu. Rastlina obsahuje: protoanemonín, saponíny, cholín, alkaloidy (magnoflorin), karotén, flavón, kvercetín (flavonoid), v kvete sa tiež nachádza xantofyl.¹⁷

Záružlie močiarné (*Caltha palustris* L.) používali na liečbu žltacky, ako obklady na nádory a boľavé oči.¹⁸

¹⁵ Vrtel, L.: Heraldické symboly, čiže prebohato ilustrovaná príručka na rozpoznávanie skrytých významov erbových znamení, a tiež poučujúca o spôsoboch heraldického vyjadrovania rozličných cností v erboch. Bratislava 2014, s. 80.

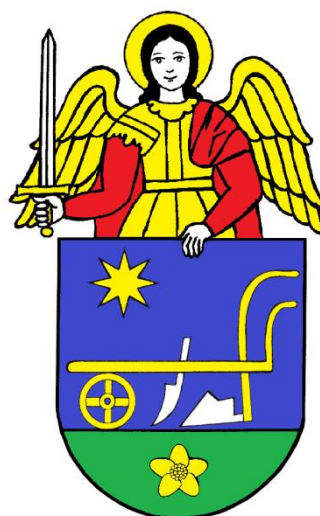
¹⁶ <https://mojerastliny.sk/zaruzlie-mociarne/>

¹⁷ <https://shagya-chov.estranky.sk/clanky/nieco-o-konoch/jedovate-rastliny-kvitnuce-na-jar.html>

¹⁸ <https://www.liecive.herba.sk/archiv/vsetky-cisla/362-liecive-rastliny-2011/liecive-rastliny-2-2011/1059-vplyv-obyvateľov-slovenska-nanludove-liecitelstvo-vnrusku>

Svätý Michal Archanjel

– patrón gréckokatolíckeho chrámu v Bogliarke z roku 1836

BOGLIARKA

Nosičom štítu je zlatonimbovaný, čiernovlasý svätý Michal archanjel s mečom v pravej ruke, v zlatom brnení a červeným plášťom.

Archanjel. Uctievaný ako svätý a patrón.

Meno Michal pochádza z hebrejského „Micha-Él“, „Kto je ako Boh“, „podobný Bohu“.

Keď Boh stvoril nebo a zem, stvoril aj svet duchov – anjelov. Ich počet bol obrovský a spočiatku boli všetci svätí a blažení. Stvoriteľ však zjavil anjelom tajomstvo, že Boží syn sa stane tým, ktorému sa budú musieť aj oni klaňať. Vtedy sa anjel menom Lucifer (Svetlonos) spolu s mnohými ďalšími anjelmi vzbúrili proti Bohu, odopreli mu poslušnosť a vytvorili sa dve armády. Na jednej strane stálo Luciferovo vojsko, ktorý vzal na seba podobu draka. Na druhej strane sa zoradilo vojsko Bohu verných anjelov, na čelo ktorých sa postavil archanjel Michal s ohnivým mečom a štítom. Rozpútal sa neľútostný boj. Obe vojská vydávali zo seba všetku silu, no drak nemal šancu vzdorovať Michalovej sile, ktorá pochádzala od Boha. Michalovo vojsko zvíťazilo a Lucifer bol so svojimi spolubojovníkmi zvrhnutý z neba do pekiel. Od toho času diabol vediac, že už nikdy nedosiahne kráľovstvo Božie na nebesiach bojuje proti kráľovstvu Božiemu na zemi. V starozákonnej knihe Daniel sa píše, že archanjel Michal má vybojovať ešte jeden veľký boj na konci sveta.

Zobrazuje sa ako okrídlený rytier (anjel) v skvejúcom sa brnení, s ohnivým mečom, stojaci na pokorenom drakovi, ale aj mečom a váhami, symbolmi posledného súdu.

Heraldickým symbolom svätého Michala sú meč, váhy a drak.

Patrón vojakov, lekárnikov, bankárov, kupcov, mlatcov, pekárov, sklárov, tavičov olova a cínu, tiež umierajúcich, cintorínov, žatvy. Prihovára sa za dobrú smrť (po rozhrešení).

Sviatok je 29. septembra.¹⁹

„V tom čase povstane Michal, veľké knieža, čo stojí nad synmi tvojho národa: Bude to čas úzkosti, aký nebol odkedy povstal národ až po ten čas. V tom čase bude tvoj ľud oslobodený, každý koho nájdú zapísaného v knihe.“ (Dan 12,1)

Kto je archanjel Michal, že mu Boh dáva takú dôveru?

Svätý Michal je Božím anjelom najviac činným v prospech ľudstva a Cirkev mu neváha priznať nespočetné dobrodenia.

Biblia Michalovi pripisuje titul archanjel. Znamená to vrchný anjel, hlavný anjel alebo knieža prvého stupňa. Tento termín sa v Biblii vyskytuje len v jednotnom čísle. Na základe toho sa dá predpokladať, že Boh určil iba jedného veliteľa armády anjelov. V tejto hodnosti Michal Archanjel bojoval a zvíťazil nad satanom.²⁰

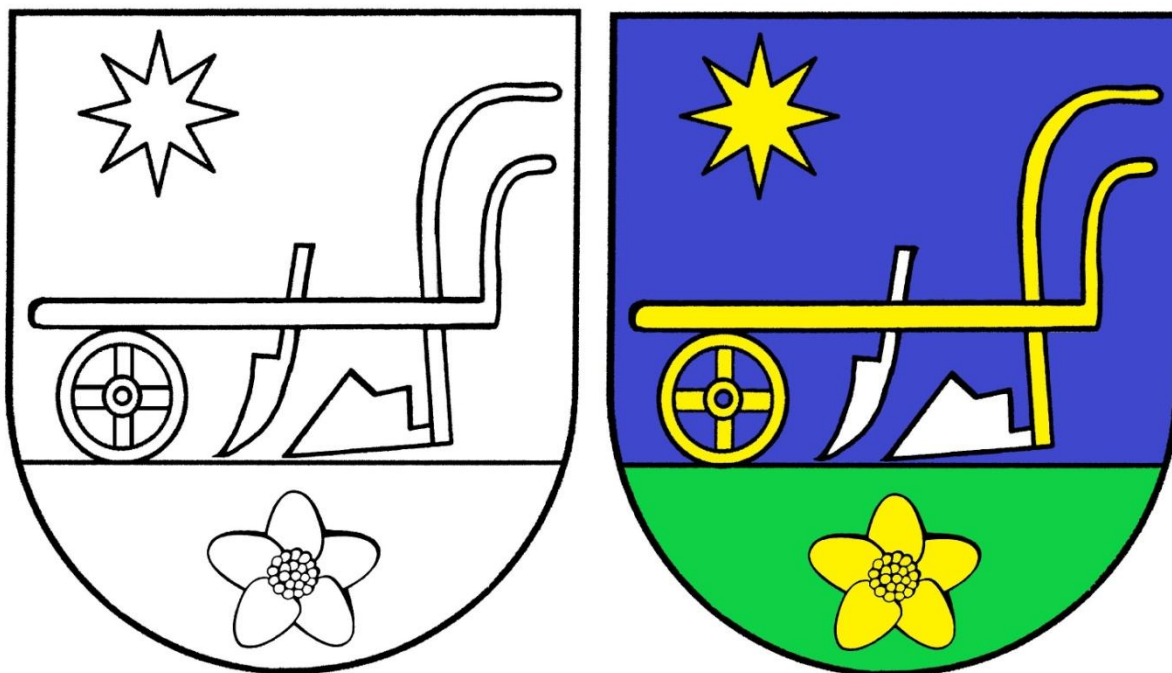
BOGLIARKA

"Kto položí ruku na pluh a obzerá sa späť, nie je súci pre Božie kráľovstvo". (Lukáš 9:62)

¹⁹ Vrtel, L.: Heraldický katechizmus. s. 197 – 199.

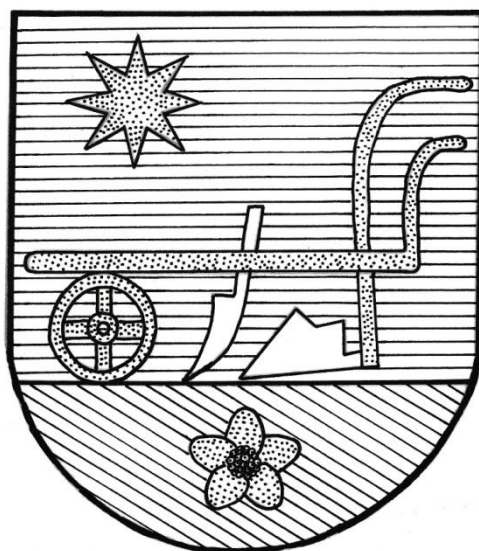
²⁰ Mathieu-Modeste Kpodehoto: 21 dní s Michalom Archanjelom. Zachej, 2021.

Návrh symbolov obce Bogliarka

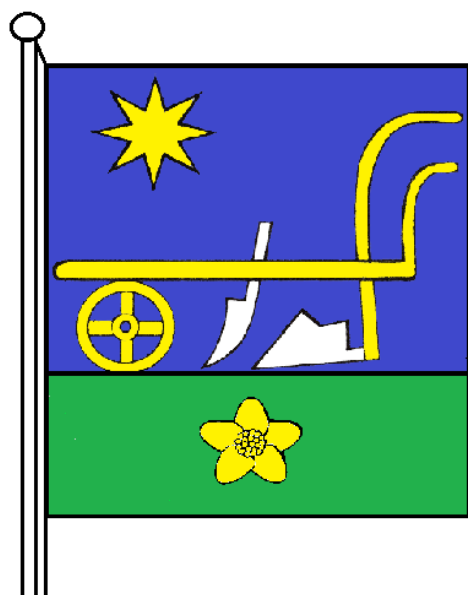
Bogliarský erb v heraldickej linke a heraldických farbách

V modrom štíte na zelenej pažiti so zlatým päťlúpeňovým kvetom záružlia zlatý pluh so štvorspicovým kolieskom a striebornými radlicami prevýšený vpravo hore zlatou osemhrotou hviezdou.

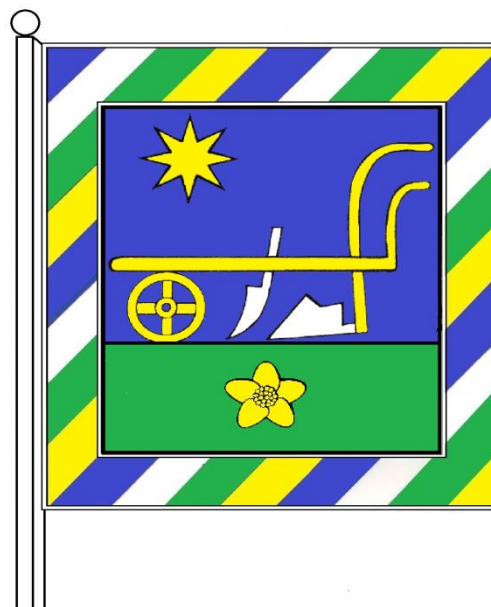

Návrh erbu obce Bogliarka v heraldickej šrafúre.

Znaková vlajka obce

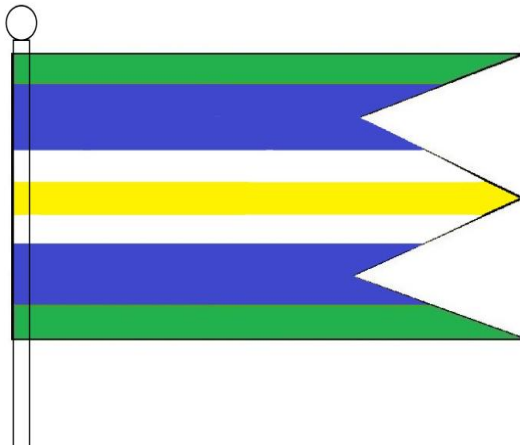
Štandarda starostu obce

Štandarda starostu obce Bogliarka má podobu modrého štvorca na zelenej paži so zlatým kvetom záružlia zlatým pluhom s kolieskom a striebornými radlicami prevýšený vpravo hore zlatou osemhrotou hviezdou. Modro-bielo-zeleno-žltý lem vychádza modrou farbou z horného rohu štandardy od žrde. Kresba znamenia je bielo-žltá. Biela linka lemuje modrý štvorec aj celú štandardu.

Štandarda starostu obce Bogliarka má medzi ostatnými symbolmi obce osobitné postavenie. Je vlajkou starostu, jedným z odznakov jeho úradu. Podobá sa znakovkej zástave, je však doplnená o lem vo farbách obce. Rozdiel je tiež v tom, že kým znaková zástava môže byť zhotovená v mnohých exemplároch, štandarda existuje spravidla len v jednom vyhotovení a býva tiež zhotovená luxusnejšou technikou.

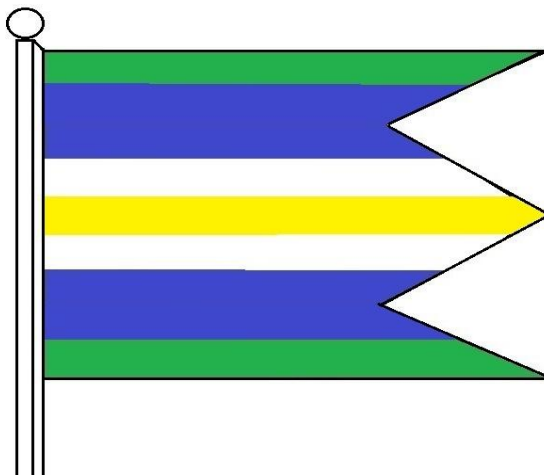
Zástava obce Bogliarka

Zástava nemá predpísaný pomer strán a nemusí byť umiestnená len vodorovne. Zástavu nemožno spúšťať, je pripevnená napevno.

Zástava obce Bogliarka má podobnú kompozíciu ako obecná vlajka. Pomer jej strán však nie je záväzne stanovený, čo znamená, že zástava môže byť aj dlhšia. Zástava sa od vlajky odlišuje tým, že kým vlajka predstavuje voľný kus textilu, ktorý sa vztyčuje na stožiar pomocou lanka, zástava je vždy pevne spojená so žrdou, stožiarom alebo kratším rahnom (ak ide o koruhvu).

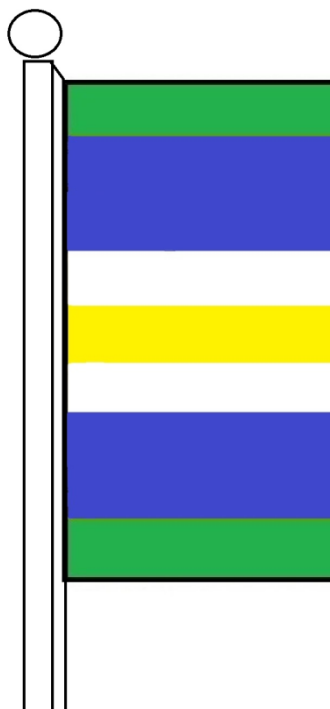
Vlajka obce Bogliarka

Vlajka obce pozostáva zo siedmich pozdĺžnych pruhov vo farbách zelenej (1/9), modrej (2/9), bielej (1/9), žltej (1/9), bielej (1/9), modrej (2/9) a zelenej (1/9). Vlajka má pomer strán 2 : 3 a ukončená je tromi cípmi, t. j. dvomi zastrihni, siahajúcimi do tretiny jej listu. Farebnosť pruhov na vlajke je daná farbami obecného erbu.

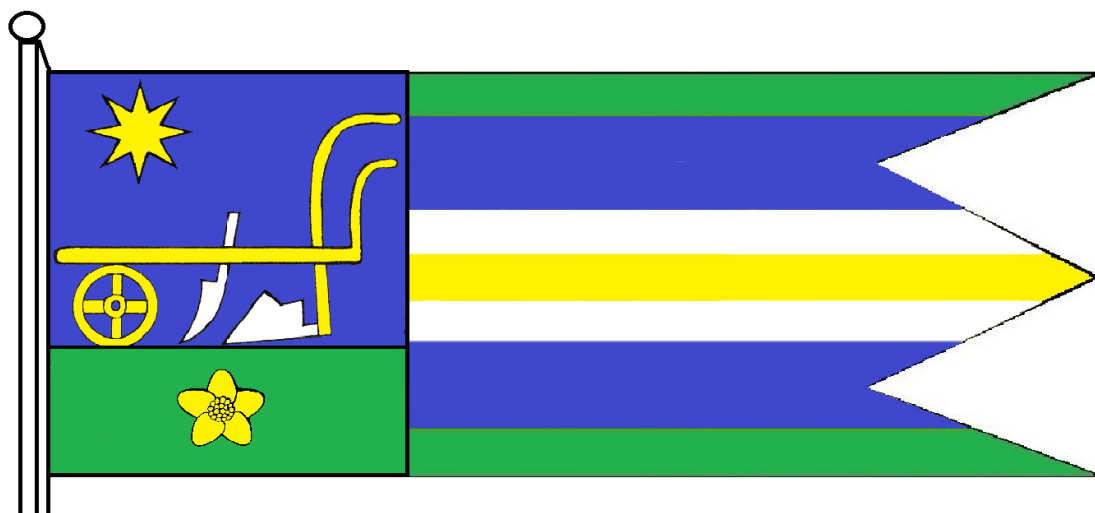
Vlajka sa pripevňuje na stožiar tak, aby vo vetre viala vodorovne.

Krátká vlajka obce

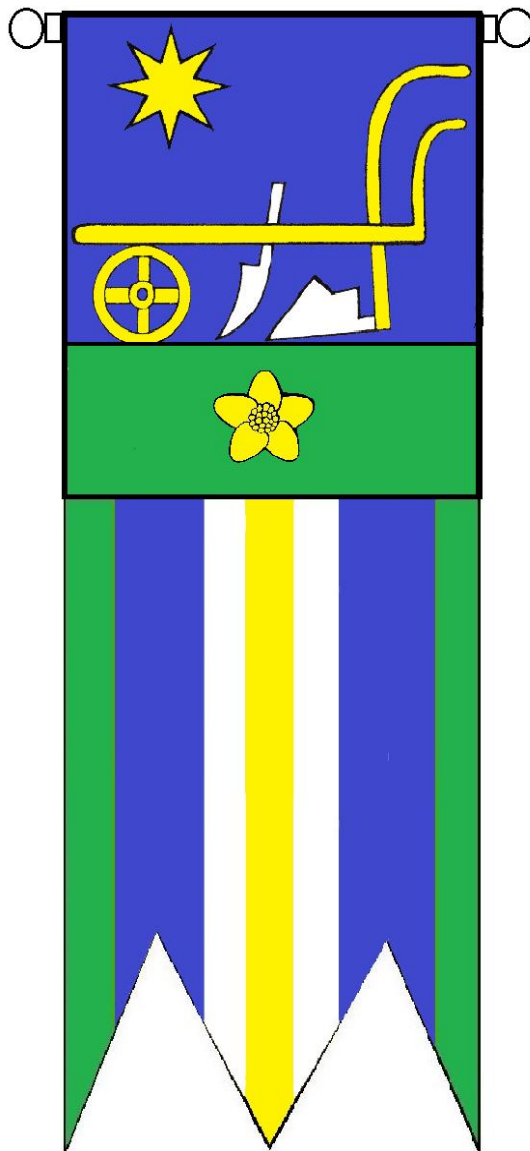
Krátka zástava obce Bogliarka je tiež pruhová, je však svojou dlhšou stranou pripojená k žrdi. Je vhodná najmä na hromadnú vlajkovú výzdobu obce.

Kombinovaná vlajka

Kombinovaná vlajka Bogliarky je druhom vexila, predstavujúci spojenie heraldickej zástavy (vlajky) s pruhovanou zástavou (vlajkou).

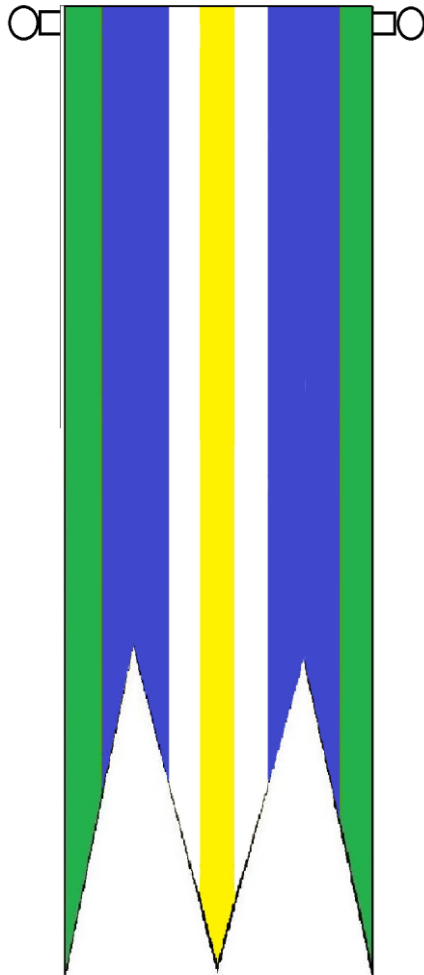
Kombinovaná koruhva obce

Kombinovaná alebo tiež „veľká“ koruhva obce Bogliarka predstavuje spojenie koruhvy so znakovou zástavou, ktorá sa pridáva k priečnému rahnu do hornej časti zástavy.

Koruhva obce

Koruhva obce Bogliarka je zvislý typ zástavy, pri ktorej je textil pevne pripojený k priečnemu rahnú a spolu s ním sa vztyčuje na stožiar.

Návrh vypracoval: Mgr. Marcel Bodnár

11. mája 2022, Košice

mail: m.bodnar@zoznam.sk

mobil: 0902 101 660

Použitá literatúra:

KOL.: Vlastivedný slovník obcí na Slovensku I, Bratislava 1977.

NOVÁK, Jozef: Pečate miest a obcí na Slovensku. I. zväzok. A – M. Bratislava 2008

KARTOUS, Peter - VRTEL, Ladislav: Heraldický register I, II. Martin 2000, 2001.

VRTEL, Ladislav: Osem storočí slovenskej heraldiky. Martin 1999.

BUBEN, Milan: Encyklopedie heraldiky. Libri Praha 1994.

VRTEL, Ladislav: Úvod do komunálnej vexilológie. In: Kartous, P. - Vrtel, L.: Heraldický register Slovenskej republiky II. Martin 2001, s. 10-15.

PETROVIČ, Jozef: Pečate miest a obcí Šarišskej župy. Diplomová práca. 1978.

Archívne pramene:

AGAP - Arcibiskupský gréckokatolícky archív Prešov

Fond: Výročné účty dištriktov, Bardejovský dištrikt. Rok 1835 – 1844.

Inv. č. 722, č. kr. 3. List s datáciou 31.10.1839.

GKÚ – Geodetický a kartografický ústav.

Protokol o jazyku vyhotovenia písomného operátu k. ú. Bogliarka,

Šariš 34, 1868.

ŠOBA – Štátny oblastný archív Prešov

Šarišská župa, rôzne, f. 88, XVIII, (1851 – 52).